

nantsminister mener, at vi skulle gaa videre end til at være opportunistiske Protektionister, men endogsaa dette er for meget. Det, man maa spørge om, er, hvorvidt det er tjenligt for os selv, og der reiser sig ligefrem det Spørgsmaal: skulle vi, fordi de Andre vanskeliggjøre vore Forhold, derfor ogsaa selv vanskeliggjøre os dem? Det er egentlig det, som man gjør herved, og det vil ogsaa vise sig her paa ethvert Punkt, at vi kun vanskeliggjøre vor egen Produktion, vore egne Handels- og Omsetningsforhold ved at bøte os for denne Strømning, og det samtidig med, at Andre vanskeliggjøre os Forholdene ved at gaa i mere eller mindre protektionistisk Retning. Vi tilføie os kun dobbelt Skade ved at følge saadanne Exempler, naar det ikke sker af anden Grund end, fordi Strømningen gaar i den Retning. Net, der maa anføres positive Grunde i hvert enkelt Tilfælde, hvor der er Tale om at foretage Noget til Bestyttelse for Et eller Andet, Grunde, som godt gjør for det Første, at det er fornødent at yde denne Bestyttelse, og for det Andet, at denne Bestyttelse virkelig vil føre til Maalet, virkelig vil tjene til Opnaaelsen af det Diemed, som tilsigtes. Nu kunne vi Alle være enige om, at Landbruget trænger til at tages under Armene fra Statens og Lovgivningsmagtens Side, for saa vidt det kan ske med Nytte, saaledes er Landbrugets Tilstand bleven under de nuværende Forhold. Men det skal jeg ikke udbrede mig videre over, deraf følger ikke, at man skal gribe til hvilkeomhelst Midler, som kunne anvendes dertil, uden at være sikker paa, at de virkelig føre til Maalet, og ikke gjøre langt mere Skade end Gavn. Men det er netop Tilfældet med de Midler, som her anvises. Det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgrebs (Bosjen) som havde Ordet først i Gaar, anførte nogle Udtalelser fra den høitæredede Finansminister fra en tidligere Toldbehandling og paaviste, hvorledes det Standpunkt, som Finansministeren indtog, da var meget afvigende fra det, han indtager denne Gang, hvilket laa i de anførte Ord. Det vilde Finansministeren ikke anerkende i det Svar, han gav, og den meget ærede Finansminister har forsaavidt Net, som de Ord, der bleve citerede af Finansministeren, afveg paa en vis Maade fra den Tanke, som var udtrykt i Toldforordningen af 1797; de vendte paa en Maade den Tanke om, som var udtalt i Motiverne til denne Forordning. Forordningen af 1797 gif som bekjendt ud paa, at enhver Bestyttelse maa opgives, for saa vidt det kan ske uden væsentlig Skade for den paagjældende Industri — jeg citerer Meningen, ikke Ordene — men Finansmi-

nisterens Udtalelse under den tidligere Toldlovforhandling gif ud paa, at enhver Bestyttelse bør bibeholdes, for saa vidt den ikke kan undværes. De Herrer se, at Tanken er bleven vendt om. Hvad der var Sovedsætningen i Forordningen af 1797, er bleven gjort til Bisætning i Finansministerens Udtalelse og omvendt. Men desuagtet staar Finansministerens daværende Udtalelse ikke i Modstrid med Forordningen af 1797, og hvad han den Gang sagde gif ikke ud paa at indføre ny Bestyttelse, og naar jeg bortser fra rene Ubethdeligheder, har dette heller ikke foreligget i noget Toldlovsforslag, som indtil nu er fremkommet fra den meget ærede Finansministers Side. Nu er der den store Forskjel imellem det Forslag, som her er fremkommet, og de tidligere Forslag lige saa vel som mellem den høitæredede Ministers Udtalelser denne Gang og hans tidligere Udtalelser, at han udtrykkelig kræver og foreslaar Bestyttelse. Imidlertid skal jeg ikke lægge stor Vægt paa tidligere Udtalelser af Finansministeren. Vi have i Gaar set et meget slaaende Exempel paa, hvor liden Vægt Ministeren synes at lægge paa sine tidligere Udtalelser. Vi have i Gaar set, at der er udkommen en Anordning, som uden videre bemyndiger Regjeringen til at afholde Statens Udgifter. Vi, som have været i nogle Aar i Thinget, kunne jo ikke have glemt, hvorledes den samme Minister stillede sig under Forhandlingerne i 1877, som gif forud for den 8de November, Forhandlingerne om den provisoriske Finanslov af 12te April 1877. Den Gang hørte vi Finansministeren udtale her i Thinget, at dersom Folkethinget virkelig maatte beslutte sig til at forkaste Loven af 12te April, vilde det være Regjeringens uafviselige Pligt inden Udløbet af den paafølgende Dag, at have tilveiebragt en ny Lovlig Hjemmel for Afholdelsen af Statens Udgifter. Jeg ser ikke, hvorledes dette kan forenes med, hvad der nu er sket. Og med et saadant Tilfælde for Die skal jeg virkelig ikke dvæle ved tidligere Udtalelser fra samme Minister. Man kunde endogsaa gaa saa vidt, at man med det, der i Gaar er sket, for Die kunde spørge sig selv, og der er jo ogsaa fra anden Side bleven spurgt, hvorvidt der overhovedet er Foranledning til at forhandle om en Lov som denne, efter at Regjeringen har stillet sig paa et saadant Standpunkt, der i høiere Grad, end det nogenstunde før er sket her i Danmark siden 1849, ligger udenfor Grundlovens, ikke alene Aand og Mening — den tale vi ikke mere om — men udenfor Grundlovens aldeles bestemte Ord.

Naar jeg nu udtaler mig om den foreliggende Sag, er det ikke saa meget for at